

[Anne Grete Holmsgård]

der troede på; der var ingen af os, der åd den. Det var kun hr. Dræbye, der åd den, da han med et fidelt smil kom herop og præsenterede sin dagsorden, som selvfølgelig skulle afværge den anden dagsorden, der var stillet. Hvis han havde tænkt sig om lidt bedre dengang, havde han nok husket at sørge for, at i det mindste den del af dagsordenen, der handlede om kommende initiativer, var blevet pillet ud, for dem ligger det småt med.

Nu er det ganske givet, at hr. Dræbye vil komme op og sige: nej, så småt ligger det ikke, for vi har netop fået igennem, at bevillingsrammen for byfornyelse vil blive øget fremover med 300 mill. kr. Jeg er sikker på, at hr. Dræbye gerne vil have det til at se ud, som om det virkelig er hans eller de radikales indsats, der her er blevet udmøntet. Men sagen er jo, at der i forvejen er et flertal herinde, der ønsker at øge bevillingsrammen til byfornyelse og sanering. Det behøver hr. Dræbye slet ikke at gå til regeringen med.

Jeg er ret sikker på, at det ikke er hr. Dræbye, der har fået overbevist statsministeren, men snarere de noksom velkendte 50 borgmestre, der sammen med Kreditforeningen Danmark har lavet en lille aktion over for statsministeren og langt om længe fik denne statsminister til at indse, at der måske var sund samfundsøkonomisk ræson i at øge bevillingen netop inden for dette område. Jeg tror ikke, det var hr. Dræbys overtalelsesevner, der gjorde det.

Jeg har i hvert tilfælde kunnet se, at vores beregninger, der ligner til forveksling, ikke i årevis har været i stand til at rokke ved socialdemokratiets opfattelse af, hvordan kvoterne for det almennyttige byggeri skulle se ud, eller hvilke byfornyelsesmidler der skulle afsættes. Selv om vi nu alle sammen med rette er ret så arrige over den boligpolitik, der føres, så er den bevillingsramme, der eksisterer for byfornyelse, trods alt overtaget fra det socialdemokratiske finanslovsforslag, der blev fremsat i august måned sidste år.

Uanset at vi selvfølgelig er interesseret i enhver form for forøgelse af byfornyelsesmidlerne, uanset hvad det er for nogle småfattede motiver, der bevirker det, så ændrer det imidlertid ikke ved, at det kun drejer sig om en lille flig af de enorme problemer, der er inden for bolig- og byggeområdet. Der skal helt anderledes initiativer til, hvis der skal gøres noget ved det. Det er der ikke no-

gen udsigt til med denne regering, og der er heller ikke udsigt til det, så længe de radikale er afgørende for, hvad det egentlig er, der bliver gennemført. Så kan de nok så mange gange slå kors for sig og slå sig for brystet over, at de fik pillet nogle af de værste ting ud. Hr. Dræbye har lige været oppe og fortælle, hvor pragtfuldt det er, at han nu har sikret, at kvotaen i hvert tilfælde ikke kommer længere ned i 1984, end den er i øjeblikket.

Regeringen bekender sig jo i øvrigt til de frie markedsmekanismer, og hr. Fogh Rasmussen var oppe og holde en blændende tale for den virkelig frie liberalisme, hvor han dog alligevel måtte krybe til korset og sige, at midlertidigt vil man bekende sig til tilskudsordninger. Det var i øvrigt også det eneste punkt under åbningsdebatten, hvor man pralede af, at der virkelig var noget beskæftigelse. Jeg husker, at statsministeren fremstillede skattefradragsforslaget, som om det i hvert tilfælde ville bringe 20.000 mennesker i arbejde, og det har egentlig ikke særlig meget med liberalisme at gøre – i hvert tilfælde ikke i hr. Fogh Rasmussens øjne – for når han er uden for denne sal, mener han, at direkte tilskud og indirekte tilskud i virkeligheden er ét fedt.

Men uanset at regeringen selvfølgelig hyl-der de frie markedsmekanismer på dette område, kunne man egentlig have forventet – og jeg synes i virkeligheden, det er et minimalt krav at stille – at der havde været en eller anden målsætning i den redegørelse, der er blevet lagt frem her. Den mangler totalt. Det er ikke, fordi regeringspartierne ikke tidligere har kunnet fremlægge målsætninger.

I 1974-forliget, som boligministerens eget parti var deltager i, sagde man, at man ønskede et årligt nybyggeri på 40.000 boliger. Det er rigtigt nok, at den målsætning aldrig er blevet overholdt, og at der heller ikke rigtig er blevet gjort noget for, at den skulle overholdes, men man var faktisk villig til at opstille en målsætning på dette område. Det kunne egentlig være interessant at vide, hvad det er for en målsætning, regeringen går og har i det stille, bag sine egne lukkede døre. Hvad mener man egentlig der er behov for af nybyggeri? Er det stadig væk de 40.000 boliger, som man mente for 9 år siden? Eller er man gået ned til de 25.000 boliger, som ambitionsniveauet for socialdemokratiets